

[Finansministeren]

rende finansminister skønnede sidste sommer, men det er jo på baggrund af det største fejlskøn over beskæftigelsesudviklingen, der nogen sinde er foretaget i dansk historie. Hr. Henning Dyremose skønnede som finansminister i sommeren 1992, at vi ville få 280.000 ledige i 1993; det tal bliver desværre næsten 70.000 større.

Der er ikke nogen genial politisk formel, der kan forhindre, at underskuddet i statens finanser vokser i en sådan situation, og det bekymrer naturligvis os alle. Derfor har det også været vigtigt for regeringen at få skruet en økonomisk politik sammen for det kommende år, der, samtidig med at vi går op imod den historisk set værste arbejdsløshedssituation nogen sinde, ikke yderligere øger underskuddet på statens finanser.

Samtidig vil jeg sige, at underskuddet på statens finanser altså ikke skal være det eneste, man beskæftiger sig med i den økonomiske politik. Danmark er i en situation, hvor vi uden indgreb, hvis vi bare lader stå til, når et arbejdsløshedstal på 365.000. Vi er måske endda oppe at runde 380.000 ledige næste år, hvis ikke vi foretager noget. Med den situation foran os og med en stærk betalingsbalance, med en lav inflation og med den viden, at underskuddet på statens finanser trods alt alene er konjunkturbestemt, alene er en følge af den alt for høje arbejdsløshed, men vil være væk, når vi er nede på en ledighed på 8 pct, mener vi, at det ville være uansvarlig økonomisk politik ikke at foretage noget imod den truende yderligere stigning i arbejdsløsheden.

Vismændene har jo også foreslået det samme; vismændene har længe sagt, at tiden var til en finanspolitisk lempelse. Det, der er regeringens udspil i den sag, er, at vi skruer den finanspolitiske lempelse sammen overvejende af en række midlertidige offentlige tiltag, der kan stimulere det private erhvervsliv og sammen med de andre ting, der hjælper det private erhvervsliv, give det mod på at overtage initiativet, så vi kan få udgifterne hjem igen, men også som en mindre del af den midlertidige underfinansiering, der er i skatteudspillet. Det er ikke nogen »tilbagevendende« til en fuldstændig løssluppen udgiftspolitik. Det har regeringen ikke noget ønske om, det har regeringen ikke fremlagt nogen forslag til, og jeg nægter at acceptere karakteristikken »skønmaleri« om det, der er lagt frem.

Jeg mener, at vi med de signaler, der allerede nu kommer fra ejendomsmarkedet og erhvervslivet om virkningerne af det, der nu er fremlagt, godt kan forlade os på, at vi med et så stærkt spark til økonomien, som her er foreslået, kan få knækket arbejdsløhedskurven i 1994.

Og så vil jeg godt sige, at med den ansvarlighed, der er lagt ind i den økonomiske politik, også viljen til at kontrollere en videre vækst i udgifterne, så er der intet som helst sagligt belæg for at sige, at den økonomiske politik, regeringen har foreslået, skulle drive renten op, at den skulle forhindre os i at få del i det rentefald, der nu er på vej.

Det er kun, hvis det skulle lykkes oppositionen – hvad jeg vil gøre alt for at forhindre – ved usaglige, urigtige oplysninger om regeringens politik at skabe et forkert indtryk ude i landskabet, at en sådan risiko kunne eksistere. Jeg mener faktisk, det er en national forpligtelse – også en forpligtelse for oppositionen – at lade være med at medvirke til den form for usaglig diskussion, som kan skabe uro på markederne, som kan forhindre os i i fællesskab at tage de gevinster hjem, som ligger foran os, og som gør det muligt for Danmark, som har et større råderum i den økonomiske politik end så mange andre europæiske lande, at sætte en stopper for den uhyggelige stigning i arbejdsløsheden.

Til sidst bare en enkelt refleksion om erhvervenes konkurrenceevne. Jeg husker en tidligere skatteminister, hr. Fogh Rasmussen, som i forbindelse med tilsvarende forslag fra den daværende borgerlige regering meget pædagogisk, meget fornuftigt forklarede Folketinget, at man selvfølgelig ikke kunne udligne hele likviditetsstramningen ved at gøre noget ved varrelagernedskrivning og investeringsfonde – til omkostning for erhvervslivet.

Det er lige præcis den fejltagelse, Dansk Industri nu igen har begået, sammen med den anden fejltagelse, at man lader en avancebeskatning af aktionærerne blive til en omkostning for erhvervslivet. Jeg er villig til at gå ind på det ræsonnement på én betingelse: at man er villig til at anerkende hele personskatteletelsen som en omkostningsafslæstning af erhvervslivet. Så er der sammenhæng i argumentationen. Ellers er der det ikke. Og det er det, der er problemet ved de former for regnestykker om erhvervenes konkurrenceevne.